

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6CoEk/2/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8615202406
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Radomský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8615202406.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Radomského a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochtu v exekučnej veci oprávneného: A., B., B. B. A. XX, XXX XX C., D.: XX XXX XXX, právne zastúpený advokátskou kanceláriou Advocate s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 81 109 Bratislava – mestská časť Staré Mesto, IČO: 36 865 141, proti povinnej: E. A., E. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom XXX G. H., XXX XX G. H., udelenie poverenia – 158,00 eura s prísl., o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Svidník č. k. 7Er/236/2015-25 zo dňa 29.02.2019, takto

rozhodol:

Zrušuje uznesenie a exekučné konanie z a s t a v u j e .

odôvodnenie:

1. Okresný súd Svidník (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „exekučný súd“) napadnutým uznesením rozhodol (cit.):

„Žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietam.“

2. Uznesenie právne odôvodnil ust. § 243d ods. 1 a ods. 2, § 243h, § 41 ods. 2 písm. d), § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“), § 45 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „Zákon o rozhodcovskom konaní“), § 52 ods. 1 a ods. 2, § 53 ods. 1 a ods. 4 písm. r) a ods. 5, § 54 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 40/1964/Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 1 ods. 2, § 2 písm. a) a b) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoSÚ“), čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie čl. 6 ods. 1, čl. 2 písm. a) a čl. 3 ods. 1 a ods. 3 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „Smernica“).

3. Vychádzal zo zistenia, že oprávnený sa návrhom podaným u súdneho exekútora domáhal vykonania exekúcie na vymoženie svojej pohľadávky voči povinnej, a to na základe exekučného titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok vydaný Stálym rozhodcovským súdom zriadeným Slovenskou rozhodcovskou a.s., dňa 27.11.2014 pod. sp zn. SR XXXX/XX, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 31.12.2014 a vykonateľnosť dňa 05.01.2015. Z uvedeného rozsudku vyplývalo, že oprávnený sa domáhal, aby rozhodcovský súd zaviazal povinnú na zaplatenie sumy 158 eur s príslušenstvom. Dňa 11.05.2015 bola súdu súdnym exekútorom doručená žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že právny vzťah účastníkov exekučného konania vznikol dňa 25.03.2013 uzatvorením zmluvy o úver č. XXXXXXXXXX. Zo všeobecných podmienok predložených súdu vyplývalo, že právny vzťah sa vzhľadom na dohodu zmluvných strán bude spravovať podľa ustanovení Obchodného zákonníka, a to v zmysle ust. § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka.

4. Exekučný súd preskúmal predložené listinné dôkazy spolu so žiadosťou o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, rozhodcovského rozsudku, vrátane všeobecných podmienok poskytnutia úveru v súlade s ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, pričom zistil, že oprávnený ako dodávateľ a povinná ako spotrebiteľ uzavreli úverovú zmluvu. S odkazom na právne predpisy súd konštatoval, že uvedená

zmluva má povahu spotrebiteľskej zmluvy a preto právny vzťah medzi stranami posúdil ako vzťah spotrebiteľský a to najmä s prihliadnutím na predmet činnosti dodávateľa. Ďalej uviedol, že súdu je z jeho rozhodovacej činnosti známe, že oprávnený v obdobných prípadoch vystupuje opätovne, a teda z okolností uzatvorenia zmluvy je zrejmé, že oprávnený pri jej uzatváraní konal v rámci svojej podnikateľskej činnosti a túto uzavrel s fyzickou osobou - nepodnikateľom. Následne súd pristúpil k posúdeniu základného predpokladu vedenia exekúcie, a teda ku skúmaniu predloženého rozhodcovského rozsudku, ktorý bol v danom prípade exekučným titulom. Súd uviedol, že z dojednanej rozhodcovskej doložky vyplýva, že spotrebiteľ je nútený podrobiť sa rozhodcovskému konaniu na rozhodcovskom súde, a teda táto rozhodcovská doložka bráni tomu, aby na základe nej vydaný rozhodcovský rozsudok mohol byť exekučným titulom na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pre exekútora. Ďalej uviedol, že rozhodcovská doložka v predmetnej veci síce povinne formálne umožnila vybrať si medzi rozhodcovským a štátnym súdom, ak by sa podľa nej začalo rozhodcovské konanie na návrh dodávateľa, povinná by bola nútená podrobiť sa rozhodcovskému konaniu, resp. podať návrh na štátnom súde. Súd dospel k záveru, že rozhodcovská doložka je neprijateľná, pretože nebola spotrebiteľom individuálne vyjednaná, a preto je v zmysle ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná. Zároveň poukázal aj na odôvodnenie uznesenia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21CoE/127/2013 zo dňa 30.08.2013, pričom uviedol, že oprávnený si v danom prípade nesplnil dôkazné bremeno, keď nepreukázal individuálne vyjednanie spomínanej zmluvnej podmienky. Svoj názor oprel najmä o to, že spotrebiteľ sa v porovnaní s dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ sa jedná o vyjednávaciu silu čo ho vedie k pristúpeniu na podmienky vopred dodávateľom pripravené. Povinná v danom prípade nemala možnosť podstatným spôsobom obsah dohody ovplyvniť. Súd konštatoval, že len veľmi ťažko bolo možné predpokladať, že si spotrebiteľ bol vedomý všetkých dôsledkov, ktoré dojednanie rozhodcovskej doložky so sebou spája. V závere poukázal na nepriamy účinok Smernice 93/13/EHS a taktiež aj na rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-243/08 zo dňa 04.06.2009, v rámci ktorého sa Súdny dvor EÚ zaoberal podmienkami, ktoré neboli individuálne dojednané. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že dojednanie rozhodcovskej doložky a následne konanie pred rozhodcovským súdom viedli k tomu, že spotrebiteľovi bola odopretá ochrana, ktorú mu poskytujú ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a taktiež aj Smernica. Dojednanie rozhodcovskej doložky považoval súd za neprimeranú podmienku a vzhľadom na vyššie uvedené žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietol.

5. V zákonom stanovenej lehote podal proti uzneseniu odvolanie oprávnený. Odôvodnil ho ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Vo vzťahu k nesprávnemu právnemu posúdeniu súdom prvej inštancie poukázal na Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo/70/2003, pričom uviedol, že exekučný súd v prejednávanej veci prekročil rámec svojej preskúmvacej činnosti, ktorá mu bola zverená Exekučným poriadkom a zákonom o rozhodcovskom konaní. V tejto súvislosti odkázal na znenie ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, ako aj § 45 ods. 2 Zákona o rozhodcovskom konaní, pričom namietal, že súd na správne zistený skutkový stav nesprávne aplikoval právny predpis. Oprávnený poukázal na ust. § 45 ods. 1 a ods. 2 Zákona o rozhodcovskom konaní v zmysle ktorého je upravená možnosť exekučných súdov zastaviť exekučné konanie v prípade, ak je rozhodcovským rozsudkom uložená povinnosť, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi, avšak mal za to, že uvedený predpis súd nesprávne aplikoval. Uviedol, že preskúmaním materiálnej stránky exekučný súd zisťuje, či sú splnené hmotnoprávne predpoklady exekučného titulu. Avšak mal za to, že v rámci preskúmvania exekučného titulu po materiálnej stránke, nemôže exekučný súd skúmať samotné rozhodcovské konanie, nakoľko zo samotného znenia spomínaného ustanovenia vyplýva, že podmienkou na zastavenie exekúcie je tá skutočnosť, že rozhodcovský rozsudok a nie rozhodcovské konanie zaväzuje k niečomu nedovolenému. Uviedol, že podmienka uvedená v spomínanom ustanovení, t.j. zaväzujúca k niečomu objektívne nemožnému musí mať povahu nedostatku exekučného titulu. Poukázal na nález ÚS SR ÚS 5/2000, uverejnený pod č. 18/2000, pričom mal za to, že požiadavka materiálnej stránky exekučného titulu vyplýva zo samotnej povahy exekučného konania, kde konajúci súd nemá možnosť inak ako z exekučného titulu oboznámiť sa s priebehom rozhodcovského konania. Ak súd na zistený stav aplikoval ust. § 45 ods. 2 a to spôsobom posúdenia správnosti rozhodcovského súdu, ukrátil strany exekučného konania práv priznaných zákonom o rozhodcovskom konaní alebo Občianskym súdnym poriadkom, a to hlavne práva na prejednanie veci pred príslušným súdom. Oprávnený mal za to, že postupom súdu v predmetnej veci a jeho výkladom ust. § 45 zákona o rozhodcovskom konaní dochádza k nahradzovaniu konania o žalobách o zrušenie rozhodcovských rozsudkov exekučným konaním, čo je v rozpore s obsahom a účelom uvedeného zákona. Ďalej namietal, že súd nesprávne zistil skutkový stav veci, keď dospel k záveru, že rozhodcovská doložka nebola zmluvnými stranami individuálne dojednaná. V súvislosti

s tým poukázal na to, že rozhodcovskú zmluvu uzatvoril oprávnený s povinnou v zmysle ust. § 3 a nasl. zákona o rozhodcovskom konaní formou samostatného právneho úkonu a na samostatnej listine. Zároveň poukázal na čl. 2 zmluvy, ktorým bola daná právomoc Stáleho rozhodcovského súdu, pričom uviedol, že exekučný titul bol vydaný oprávneným orgánom v konaní. Vo vzťahu k záveru súdu o znemožnení voľby spotrebiteľa dosiahnuť rozhodovanie sporu pred štátnym súdom v súvislosti s ust. § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka poukázal na odôvodnenie zákonodarcov, v zmysle ktorého je cieľom predmetnej úpravy umožniť spotrebiteľom rozhodnúť sa kde uplatnia svoje práva. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhol, aby odvolací súd v zmysle ust. § 389 CSP napadnuté uznesenie zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, resp. aby súd v zmysle ust. § 250 CSP vo veci rozhodol tak, že napadnuté uznesenie zmení a poverí súdneho exekútora.

6. Povinná a ani súdny exekútor sa k podanému odvolaniu nevyjadrili.

7. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (ustanovenie § 34 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že napadnuté uznesenie je potrebné zrušiť a exekučné konanie zastaviť.

8. Podľa § 166a ods. 1 písm. a) Zákona o konkurze a reštrukturalizácii, Ak tento zákon neustanovuje inak (§ 166b a 166c), len v konkurze alebo splátkovým kalendárom môžu byť uspokojené tieto pohľadávky: pohľadávka, ktorá vznikla pred kalendárnym mesiacom, v ktorom bol vyhlásený konkurz alebo poskytnutá ochrana pred veriteľmi (ďalej len „rozhodujúci deň“).

9. Podľa § 167e ods. 1 a ods. 2 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii, ak bol vyhlásený konkurz, súd bez zbytočného odkladu zastaví konanie, v ktorom sa uplatňuje pohľadávka, ktorá môže byť uspokojená iba v konkurze (§ 166a) alebo sa považuje za nevymáhateľnú (§166b). Oddĺžením sa pohľadávky, ktoré môžu byť uspokojené iba v konkurze alebo splátkovým kalendárom (§ 166a), bez ohľadu na to, či boli alebo neboli prihlásené, stávajú voči dlžníkovi nevymáhateľné v rozsahu, v ktorom ho súd zbavil dlhov.

10. Podľa § 167f ods. 1, 2 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii, na majetok podliehajúci konkurzu nemožno počas konkurzu začať ani viesť exekučné konanie alebo obdobné vykonávacie konanie. Ak bol vyhlásený konkurz, ide o dôvod, aby sa bez zbytočného odkladu rozhodlo o zastavení konania, v ktorom sa vymáha pohľadávka, ktorá môže byť uspokojená iba v konkurze alebo sa považuje za nevymáhateľnú. Výťažok exekúcie, ktorý ešte nebol vydaný oprávnenému, exekútor po odpočítaní odmeny a svojich trov, vydá oprávnenému.

11. Podľa ust. § 167v ods. 4 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii, zrušením konkurzu zaniká funkcia správca a zástupcu veriteľov. Zanikajú tiež účinky podľa § 167b ods. 1, § 167c ods. 2 a 3 a § 167d. Platnosť a účinnosť úkonov vykonávaných počas konkurzu tým nie je dotknutá. Ak má správca majetok alebo dokumentáciu patriacu dlžníkovi, po zrušení konkurzu ich bez zbytočného odkladu vráti dlžníkovi, prípadne niektorému z dedičov dlžníka.

12. Podľa § 199 ods. 9 Zákona konkurze a reštrukturalizácii, ak tento zákon neustanovuje inak, za deň doručenia súdneho rozhodnutia alebo inej písomnosti sa považuje nasledujúci deň po zverejnení súdneho rozhodnutia alebo inej súdnej písomnosti v Obchodnom vestníku. Rovnako písomnosti, ktoré sa podľa tohto zákona zverejňujú v Obchodnom vestníku, sa považujú na účely tohto zákona za zverejnené nasledujúci deň po ich zverejnení v Obchodnom vestníku.

13. Z obsahu podaného spisu vyplýva, že exekučné konanie sa začalo dňa 05.03.2015, kedy bola pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica o návrhu na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu, ktorým bol v danom prípade rozsudok vydaný dňa 27. 11.2014 Stálym rozhodcovským súdom zriadeným spoločnosťou Slovenská rozhodcovská a.s., so sídlom Karloveské rameno 8, 841 01 Bratislava, pod sp zn. SR XXXXX/XX. Následne súdny exekútor podaním zo dňa 05.03.2015, doručeným súdu dňa 11.05.2015 požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe spomínaného exekučného titulu. Súd prvej inštancie dňa 25.02.2019 uznesením rozhodol tak, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietol, nakoľko dospel k záveru, že dojednanie rozhodcovskej doložky je neprímeranou podmienkou a táto je v rozpore s príslušnými ustanoveniami § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka.

14. Ako z predloženého spisu vyplýva, súčasťou spisu bol aj podnet súdneho exekútora na zastavenie exekúcie zo dňa 21.01.2019 doručený exekučnému súdu dňa 25.01.2019, t.j. ešte pred rozhodnutím exekučného súdu. Dôvodom na zastavenie exekúcie, ako z obsahu podnetu vyplýva, mal byť vyhlásený konkurz na majetok povinnej, ktorý bol vyhlásený Uznesením Okresného súdu Prešov zo dňa 19.12.2018, sp. zn. 2OdK/743/2018, zverejnený v OV č.249/2018 zo dňa 21.12.2018. Súdny exekútor s poukazom na znenie ust. § 167f ods. 2 zákona č. 7/2005 Z.z. podal podnet na zastavenie predmetnej exekúcie a v zmysle ust. § 47 ods. 3 Exekučného poriadku si vyčíslil trovy exekučného konania.

15. Z Obchodného vestníka č. 249/2018 vyplýva, že Okresný súd Prešov vydal pod sp. zn. 2OdK/168/2019 dňa 19.12.2018 uznesenie, ktorým vyhlásil konkurz na majetok povinnej, ustanovil správcu na majetok povinnej: D. F. I. so sídlom J. XX, K. XX XXX a vyzval veriteľov dlžníka na prihlásenie svojich pohľadávok, ktoré neboli pohľadávkami proti podstate, aby ich prihlásili v základnej 45 dňovej lehote od vyhlásenia konkurzu. Ďalej zbavil povinnú všetkých dlhov, ktoré môžu byť uspokojené iba v konkurze v rozsahu, v akom nebudú uspokojené v konkurze a začal hlavné insolvenčné konanie. Zároveň v poučení uznesenia uviedol, že vyhlásením konkurzu sa začína konkurz a tento sa považuje v zmysle ust. § 167a ods. 3 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii zverejnením rozhodnutia o vyhlásení konkurzu v Obchodnom vestníku. Dňa 18.08.2019 bolo v Obchodnom vestníku č. 159/2020 zverejnené oznámenie správcu, že konkurz na majetok povinnej sa zrušuje z dôvodu, že konkurzná podstata nepokryje náklady konkurzu.

16. Každá platobne neschopná fyzická osoba, a to bez ohľadu na to, či ide alebo nejde o záväzky z jej podnikateľskej činnosti má možnosť domáhať sa oddĺženia prostredníctvom konkurzu alebo splátkového kalendára. Tzv. osobný bankrot, resp. oddĺženie fyzickej osoby predstavuje samostatné súdne konanie dôsledkom ktorého v úspešnom prípade je, že zákonom vymedzené pohľadávky veriteľov voči dlžníkovi sa stanú nevymáhateľnými. Z ust. § 167f ods. 2 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii vyplýva, zákonom ustanovená povinnosť súdu zastaviť exekučné konanie, v ktorom sa vymáha pohľadávka, ktorá môže byť uspokojená iba v konkurze (§ 166a ods. 1) alebo sa považuje za nevymáhateľnú (§ 166b ods. 1), bez zbytočného odkladu po tom, čo bol na majetok povinného vyhlásený konkurz.

17. V predmetnom konaní bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok vydaný Stálym rozhodcovským súdom zriadeným Slovenskou rozhodcovskou a.s., dňa 27.11.2014 pod sp. zn. SR XXXXX/XX, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 31.12.2014 a vykonateľnosť dňa 05.01.2015. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že vymáhaná pohľadávka vznikla pred kalendárnym mesiacom, v ktorom bol vyhlásený konkurz (t.j. pred 19.12.2018) a nepatrí medzi pohľadávky, ktoré sú oddĺžením nedotknuté (§ 166c ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii), z čoho vyplýva, že uvedenú pohľadávku bolo možné uspokojiť len vo vyhlásenom konkurze (§166a ods. 1 písm. a) Zákona o konkurze a reštrukturalizácii), inak sa oddĺžením dlžníka v rozsahu určenom súdom stane nevymáhateľnou. Dôsledkom vyhlásenia konkurzu na majetok povinnej v tomto konaní malo byť zastavenie. Ako už z vyššie spomínaných zákonných ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácii vyplýva, na majetok povinného podliehajúci konkurzu počas konkurzu nemožno začať ani viesť exekučné konanie alebo obdobné vykonávacie konanie, pričom konania, v ktorých sa vymáha pohľadávka, ktorá môže byť uspokojená iba v konkurze je potrebné bezodkladne zastaviť.

18. Odvolací súd má za to, že v predmetnom prípade boli splnené všetky predpoklady na to, aby súd prvej inštancie ex offo prihliadol na vyhlásený konkurz na majetok povinnej a v zmysle ust. § 167f ods. 1 a 2 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii predmetné exekučné konanie zastavil. Účinky vyhlásenia konkurzu nastávajú zverejnením uznesenia o vyhlásení konkurzu v Obchodnom vestníku, čo v danom prípade nastalo dňa 31.12.2018. Týmto dňom nastala hmotnoprávna prekážka vedenia predmetného exekučného konania vyplývajúca zo zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Táto hmotnoprávna prekážka nastala ešte pred rozhodnutím súdu prvej inštancie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, preto je dovolací súd toho názoru, že súdu prvej inštancie bránila v prejednaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie tá skutočnosť, že pred rozhodnutím súdu bol na majetok povinnej vyhlásený konkurz. (pozri uznesenie Krajského súdu Nitra sp. zn 12CoE/117/2021 zo dňa 31.12.2021)

19. „Z ustanovenia § 167f ods. 2 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii nevyplýva, že by vyhlásením konkurzu došlo k zastaveniu exekučného konania ex lege, ale naopak súdu vzniká povinnosť, aby sa

bez zbytočného odkladu rozhodlo o jeho zastavení.“ (viď uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17CoE/34/2020 zo dňa 25.06.2020)

20. Skutočnosť, že konkurz na majetok povinnej bol následne ukončený zistením, že konkurzná podstata nepokryje jeho náklady, nemá vplyv na splnenie podmienky pre zastavenie tohto konania. Ktorou je vyhlásenie konkurzu. „Účinky oddĺženia (medzi ktoré patrí aj zastavenie exekučných konaní na pohľadávky, ktoré môžu byť uspokojené len v konkurze) zostávajú zachované aj po zrušení konkurzu z dôvodu, že konkurzná podstata nepokryje náklady konkurzu (ako to vyplýva aj z ust. § 167v zákona o konkurze a reštrukturalizácii, aj z oznámenia správcu konkurznej podstaty... Zákon o konkurze a reštrukturalizácii totiž so zrušením konkurzu nespája odpadnutie dôvodu na zastavenie exekučného konania.“ (viď uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 12CoE/117/2021 zo dňa 31.12.2021)

21. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dospel odvolací súd k záveru, že v danej veci neexistovali dôvody na preskúmanie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a zamietnutie jeho žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, preto bolo potrebné napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie podľa ust. § 389 ods. 1 písm. d) zrušiť. Napadnuté uznesenie nemalo byť vydané, nakoľko dňom zverejnenia uznesenia o vyhlásení konkurzu v Obchodnom vestníku (dňa 31.12.2018) nastala hmotnoprávna prekážka vedenia tohto exekučného konania. Z ust. § 167v ods. 4 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii vyplýva, že účinky oddĺženia zostávajú zachované aj po zrušení konkurzu, pričom pohľadávky, ktoré mohli byť uspokojené len v konkurze naďalej zostávajú nevymáhateľnými v rozsahu, v ktorom súd povinnú zbavil dlhov. Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie mal predmetné exekučné konanie zastaviť v zmysle ust. § 167f ods. 2 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Nakoľko existencia hmotnoprávnej prekážky vedenia predmetného exekučného konania pretrváva aj počas odvolacieho konania, odvolací súd predmetné exekučné konanie podľa § 167f ods. 2 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii zastavil.

22. O náhrade trov exekúcie rozhodne súd prvej inštancie ako exekučný súd po právoplatnosti tohto rozhodnutia o zastavení exekučného konania samostatným uznesením.

23. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).